

Farga'm Teatre omple d'esperança la Sala Crespi de Terrassa

Les actrius i els actors són capaços de mantenir el ritme i la tensió creixents de l'obra. No n'hi ha cap que alenteixi l'acció. Això és important i és mèrit de la direcció, a càrrec de Rubèn Domènech

Natalie Miller (Gemma Martínez), Glenda Adams (Maya Álvarez) i Julie Smith (Mariona Duch) Foto: Eloi Falguera

En portada, de creació pròpia
Dissabte, 20 de febrer de 2016
Farga'm Teatre de Terrassa
Sala Crespi (Casal de Sant Pere)

Dissabte passat, Farga'm Teatre va omplir d'esperança la Sala Crespi. En primer lloc perquè va aconseguir recaptar més de 30 caixes de menjar per al Banc dels Aliments de Terrassa. Per tant, la ciutat va respondre a la seva crida. En segon lloc perquè l'obra de teatre que va oferir parla de problemes d'avui dia: corrupció, tràfic d'influències, manipulació de la informació, manca d'escrúpols per aconseguir un ascens personal... Teatre contemporani i de compromís amb l'actualitat.

Si a tot això hi afegim que Farga'm és un grup jove l'esperança és més gran: trenquem aquell tòpic que generalment acusa els joves de no ser prou compromesos amb la societat que els envolta i, alhora, comprovem que el teatre a la nostra ciutat, amb grups com aquest, té futur.

L'obra, *En portada*, tal com la resumia el seu director (Rubèn Domènech) a l'entrevista que li vam fer (<http://www.naciodigital.cat/latorredelpalau/noticia/48699/ruben/domenech/farga/teatre/vol/omplir/sala/crespi/aliments>), ens trasllada a Chicago, als anys 50, la nit abans que executin la presonera Emily Morgan acusada d'assassinar un policia. Per la sala de premsa de la mateixa presó desfilaran tota una sèrie de personatges interessats en la resolució del cas: des de l'alcalde que vol treure un rèdit electoral de la sentència, al xèrif que somnia amb un ascens per haver col·laborat en la seva detenció o les periodistes que cerquen la primícia i que no dubten a tergiversar la informació si és per treure'n un benefici. Pel mig, la història de la principal reportera del diari local, Julie Smith, que és a punt de deixar el periodisme i traslladar-se de ciutat per casar-se. Però tot es complica quan s'esdevé un fet inesperat: la condemnada es fuga de la presó per culpa d'una negligència del xèrif. A partir d'aquí, el joc d'interessos, aliances, enganys i traïcions s'amplifica. Un bon mirall dels temps que corren.

L'obra, tot i ser agre en alguns moments, bé la podríem qualificar d'embolics amb força dosis d'humor. És un text difícil de representar, pel ritme i la tensió que van creixent a mida que la trama avança i pels personatges, alguns de caràcter fort. I tot i aquesta complexitat, Farga'm se'n surt i molt bé. Han aconseguit lligar un espectacle molt dinàmic i amb uns personatges ben construïts.

Una escenografia fantàstica

Xèrif Hartman (Àlex Ferrer) i Glenda Adams (Maya Álvarez) Foto: Eloi Falguera

Tractem primer els aspectes tècnics. Pel que fa la il·luminació, Farga'm demostra que sap enfocar correctament i això no és un fet menor. Malauradament, en força espectacles no professionals ens trobem que en certs indrets de l'escenari els actors queden foscos o mal il·luminats. De vegades, alguns grups, intenten fer grans efectes lluminosos però descuiden allò bàsic i fonamental: l'espectador vol veure bé la cara dels actors.

Farga'm, a *En portada*, no fa cap artificio. Es pot dir que tot l'espectacle es desenvolupa amb llum general, però sempre veiem els actors perfectament il·luminats, ja sigui a primer o a segon terme. Mai els trobes foscos o mancats de llum. I això és un aspecte a destacar.

L'escenografia és fantàstica: només amb cordes, llistons de fusta i quatre làmpades se'ns reproduïx l'estructura de la sala de premsa de la presó, on passa tota l'acció. És una escenografia

molt esquemàtica i innovadora. Al ser feta només amb aquestes cordes i fustes tot queda al descobert, fins i tot el passadís que condueix a aquesta sala de premsa i que trobem al fons de l'escenari. Així, l'espectador pot veure els personatges que són a punt d'entrar a la sala uns segons abans que ho facin. Això contribueix a augmentar la tensió i l'emoció. És tan esquemàtica que per tancar la porta d'entrada a la sala (porta representada només amb corda), n'hi ha prou amb travessar un llistó. Amb aquesta simple acció, l'espectador té ben clar que una porta ?invisible? barra el pas. Aquesta escenografia, aparentment tan simple, no és gens fàcil d'aconseguir. Està molt ben pensada i, a més, és adaptable a qualsevol escenari. De veritat, felicitats.

Quant a la interpretació, el primer que cal esmentar és que tot el grup es mostra molt sòlid. Les actrius i els actors són capaços de mantenir el ritme i la tensió creixents de l'obra. No n'hi ha cap que alenteixi l'acció. Això és important i és mèrit de la direcció, a càrrec de Rubèn Domènech.

Un altre aspecte que cal valorar és que tots construeixen els seus personatges i els defensen en tot moment. Així, per exemple, les dues periodistes que trobem gairebé sempre a escena, la Glenda Adams (Maya Álvarez) i la Natalie Miller (Gemma Martínez), són ben diferents l'una de l'altra. Mentre la primera té un caràcter més fort, es mostra seca i, fins i tot, malhumorada; la segona és més alegre i activa. Totes dues fan uns papers vius i molt expressius. Contribueixen a apuntalar aquest dinamisme que té l'obra.

Vull remarcar especialment que la Maya Álvarez, amb 15 anys, crea i manté un personatge que pràcticament mai surt d'escena, i ho fa al mateix nivell dels seus companys. L'encoratjo a continuar treballant i investigant la seva Glenda Adams.

Xèrif Hartman (Àlex Ferrer), Julie Smith (Mariona Duch) i Glenda Adams (Maya Álvarez) Foto: Eloi Falguera

La protagonista, Julie Smith, la interpreta la Mariona Duch. És una periodista d'èxit, aparentment segura d'ella mateixa, però en el fons atrapada entre un matrimoni que la condueix a una vida grisa que no desitja i una feina al diari local que l'atrau però la consumeix. No és un personatge fàcil: sota l'aparença de fortalesa hi trobem una dona plena de dubtes i contradiccions. Aquests papers són difícils per la pressió que tenen sempre a escena i pels canvis d'ànim constants. Sens dubte, és el més complicat de l'obra. La Mariona el construeix i el defensa molt bé i, si el continua explorant, el pot fer créixer encara més. Però per damunt de tot, vull destacar els papers que representen l'Ivan Garcia i l'Àlex Ferrer. Tots dos doblen personatge.

L'Ivan Garcia interpreta el reverend Thomas Sheppard i l'alcalde. Personatges que representa de

forma totalment diferent i molt atractiva. El reverend ens el presenta com un home excèntric i inquiet que viu sota pressió perquè el diari l'acusa de mantenir una relació sentimental amb la condemnada. En canvi, quan fa d'alcalde, és més reflexiu, més calculador. Fins i tot canvia la veu, la fa més nasal. La dicció de l'Ivan, en els dos personatges, és perfecta. La manera com modula i juga amb la veu està molt treballada.

L'Àlex Ferrer fa els personatges del xèrif Hartman i de Roy Foster, el promès de la Julie Smith. M'encantà en tots dos. El de xèrif el construeix com un home enèrgic, un vertader sac de nervis, amb gestos grans i parlar ràpid, però alhora poruc quan l'amenacen. Ens el mostra amb molta vitalitat i color. És sens dubte el millor personatge de l'obra i el més còmic. És totalment diferent a l'altre que interpreta, el del promès, un home molt tranquil i sentimental, amb una gesticulació i un parlar molt més pausats. Fins i tot el seu posat i els seus moviments respiren aquest personatge gairebé sense sang. Certament, l'Àlex dóna una lliçó de construcció de personatges en aquesta obra. No és gens senzill anar canviant de paper escena rere escena i mantenir-los tan bé com ho fan. Felicitats a tots dos.

Com a aspectes a millorar hi hauria la dicció d'alguns actors que, per voler córrer massa, s'entrebanquen. També, quant als personatges secundaris, caldria continuar treballant en la seva construcció i consolidació per aconseguir un conjunt encara més sòlid. I pel que fa a la durada de l'obra, seria interessant avaluar si val la pena retallar una mica el text per fer-lo més àgil, per exemple a les primeres escenes.

En definitiva, un muntatge molt interessant, amb una trama que atrapa l'espectador des del principi i que tracta temes de plena actualitat. Tan de bo el puguin anar representant durant molt de temps.

Repartiment:

Glenda Adams: Maya Álvarez; Natalie Miller: Gemma Martínez; Julie Smith: Mariona Duch; Jane Thompson: Miriam Cayuelas; Emily Morgan: Maria Domènech; Xèrif Hartman: Àlex Ferrer; Thomas Sheppard: Ivan Garcia; Roy Foster: Àlex Ferrer; Alcalde: Ivan Garcia; Pincus: Laura Gomàriz; Noi dels encàrrecs: Obac Torner.

Escenografia: Farga'm; Vestuari: Marisol Marín; Direcció: Rubèn Domènech.

Durada: 1 hora i 40 minuts

Eloi Falguera

Director i autor

El públic donant aliments Foto: Eloi Falguera